

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Wild Irise mäeseljak

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Wild Iris Ridge
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2014 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03393321
ISBN 978-9949-82-714-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mu õdedele-vendadele

*Bradile, Maureenile, Chrisile, Mike'ile, Jenniele ja Carriele,
kes on mulle näidanud suurepärast eeskju hoolimises,
kaastundlikkuses ja vastupidavuses.*

*Ma armastan teid ja olen meie suure,
kärarikka, pöörase pere eest ülimalt tänulik.*

Esimene peatükk

See oli kahtlemata kõige pöörasem asi, mida ta kunagi teinud oli.

Lucy Drake seisis vanatädi maja verandal, värisedes külmast ja niiskest tuulest, mis ta jope alla puges.

Ta oleks pidanud otsima Hope's Crossingis hotelli, kus öö veeta, selle asemel et seista pimedas ja antud tingimustel üsna kõhedavõitu suure viktoriaanliku häärberi ukse ees keset aprillikuist tormi, kui kell oli üle südaöö.

Kui tal oleks grammigi mõistust olnud, siis just seda ta olekski teinud – roninud tagasi oma BMW-sse ja lähimasse hotelli suundunud. Hope's Crossing oli neid täis ning aprilliõhtul pärast talve lõppu, kui suusaturistid olid lahkunud, oleks ta arvatavasti sadu tühje tube leidnud.

Ent kui tal oleks olnud kumbagi neist – aju või mõistust –, siis poleks ta sellisesse olukorda sattunud. Ta oleks praegu kaheksateist-tunnise tööpäeva lõpetanud, suundudes tagasi oma Washingtoni järve ääres asuvasse vaiksesse korterisse, mõned tunnid tööd ees ootamas, enne kui lõpuks magama oleks heitnud.

Järjekordne jäise tuule pahvakas ulgus räästa all ja liigutas veranda kõrval kasvava punase vahtra oksa nagu kondiseid sõrmi katusel.

Ta tõmbas jopeluku kinni ja sirutas käe ukselingi poole. Ta võis ju arust ära olla, kuid ei pidanud korraga külmetama ja arust ära olema.

Uks oli muidugi lukus. Mida muud ta oligi lootnud, kui Wild Irise häärber oli detsembrist ja Annabelle'i ootamatust surmast saati tühjana seisnud? Ehkki ta teadis, et see on lukus, tundis ta sisimas veidi paanikat järjekordse takistuse pärast.

Mis siis, kui ta ei pääsegi täna õhtul sisse? Mis siis, kui ta ei saa *mitte kunagi* sisse? Kuhu ta siis läheb? Ta oli tulnud pika maa, see oli kahe päeva sõit Seattle'ist. Ta oli oma korteri välja üürinud, kõik asjad ära pakkinud ja kaasa võtnud. Ilma kodu, peavarjuta linnas, kus kaks inimest, kellest ta üle kõige maailmas hoolis, olid surnud, oleks ta plindris olnud.

Hiline kellaaeg ja väsimus stressirohkest nädalast rõhused teda, kõigutades ta enesevalitsust. Ta tundis, kuidas see nagu peeneteraline liiv ta sõrmede vahelt libises, kuid Lucy sundis end sügavalt sisse hingama.

Olgu. Rahu. Ta saab sellega hakkama. Ta oli ju arvanudki, et uks on lukus. Siin polnud kuude kaupa kedagi elanud. Kui ta oleks vana maja ukse taha ilmunud ja avastanud, et see pole lukustatud, *siis* oleks tal põhjust muretseda.

See siin aga polnud mingi probleem. Ta teadis täpselt, kus vanatädi varuvõtit peitis – eeldades muidugi, et keegi polnud ukسلukku ära vahetanud...

Olles otsustanud selle võimaluse peale praegu mitte mõelda, lülitas ta sisse mobiili taskulambi ja läks selle hämaras valguses ümber majanurga.

Vana verandakiige ketid kolisesid ja kõlisesid, kui ta istus, häältuttav ja kummaliselt lohutav. Ta sirutas ühe käe välisuksele lähemal asuva käetoe poole, näidates teisega telefonist valgust.

Pärast veidi aega kohmitsemist leidsid ta sõrmed haagi ja ta avas tillukese, nutikalt ära peidetud sahtli, mille Annabelle oli käetoe sisse teinud.

Ainult keegi, kes teadis verandakiige saladusest, oleks osanud selle õõnsa peidupaiga leida. Ta kobas, kuni sõrmed leidsid häärberi jääkülma võtme.

„Täna sind, Annabelle!“ pomises Lucy.

Ta avastas, et lukku polnud ära vahetatud, kui võtme lukuauku torakas ja seda pööras. Näed siis, ometi midagi head. Järgmine takistus: mis siis, kui turvakood oli pärast ta viimast külaskäiku ära muudetud?

Teades, et aega pole raisata, ei jäänud Lucy nautima rosmariini- ja sidrunihõngulist puidupoleerimise vahendi ja *kodu* lõhna, mis teda majas tervitas.

Selle asemel kiirustas ta ajakohase alarmsüsteemi koodiluku juurde, mille Annabelle oli mõned aastad tagasi paigaldanud. Sõrmed koodilukul kobamas, õnnestus tal sisse trükkida numbrid, mis vastasid tähtedele H-O-P-E.

Alarmsüsteem teatas, et on nüüd välja lülitatud. Alles siis lubas Lucy endale sügavat kergendusohet, üritades mitte märgata, kuidas vaikne hääliitus tühjas ruumis vastu kajas.

Ta lülitas tule põlema esikus, kus oli parkettpõrand ja suurejooneline kümnete nikerdatud tulbanditega keerdtrepp.

Mitu korda oli ta nende kahe aasta jooksul, kui teismelisena siin oli elanud, sellesse esikusse tormanud ja Annabelle'ile hüüdnud, et ta on kodus, enne kui oli raamatud alumisele trepiastmele pannud, et need hiljem oma tuppa viia?

Ta nägi järsku vaimusilmas seda, kuidas viieteistaastasena esimest korda majja saabus, süda täis viha ja valu, tulles kauge sugulase koju, kõik oma maine vara jalge ees kottides.

Nähtavasti polnud seitsmeteistkümmne aasta jooksul kuigi palju muutunud – välja arvatud see, et ta kotid olid autos.

Lucy pööras ringi, oodates pooleldi, et Annabelle tuleb köögist, ees üks nendest saja tasku ja lukuga põlledest, mida ta alati kandis, käed avali, ning valmis teda oma sooja, magusalõhnalise embusesse tõmbama.

Ta tundis tuttavat segadusse ajavat kaotusvalu, kui talle meenus, et Annabelle ei tule enam mitte kunagi sellest uksest välja.

Ta tundis midagi oma peopessa lõikumas ja taipas, et hoidis ikka veel verandalt leitud võtit käes. Ta poetas selle lauale, tehes endale märkuse, et see hiljem peidupaika tagasi panna, seejärel hingas veel kord rahustavalt sisse.

Ta pidi keskendumata. Ta vajab hädasti und ning võimalust oma viletsavõitu väljavaateid kaaluda ja mõtetes korrastada.

Õhk häärberis oli läppunud, jahe. Ta kõndis tulesid põlema lülitades esimese korruse termostaadi juurde magamistoa kõrval, mida Annabelle oli paar viimast aastat kasutanud, kui polnud enam jaksanud teisele ega kolmandale korrusele minna.

Küttesüsteemi termostaat oli seatud 17 kraadi peale, arvatavasti selleks, et torud ära ei külmuks, kuid tegelik temperatuurinäit oli 13.

Ta lülitas küttesüsteemi välja ja siis uuesti sisse – see oli kogu ta teadmine kliimaseadmetest. Kui ventilaatoritest ei hakanud selle peale sooja õhku vuhisema, kortsutas ta kulmu. Annabelle oli kurtnud, et süütetuli jukerdas vahel. Nähtavasti oli see üks nendest kordadest.

Lucy ei teadnud, kas nutta või naerda. Mida pidi üks tüdruk tegema, et saaks hinge tõmmata? Ta oli kõigest loobunud ja asjad pakkinud, et siia tulla, otsides turva- ja kaitsetunnet, mida oli alati häärberist leidnud.

Ta oli kõikide ohtude kiuste Seattle'ist siia jõudnud ja nüüd oli üks lollakas süütetuli ainus, mis ta siia jäämist ohustas.

Sellest ei saa tema komistuskivi. Lucy teada oli vanal majal üheksa ahju ja ta oli saabudes garaaži kõrval vanu küttepuid näinud. Tervet maja polnud vaja kütta, piisas ühest toast. Ta võis toa välja valida ning veeta mõnusa öö tule paistel, seejärel järgmisel päeval töömehe küttesüsteemi parandama kutsuda.

Ja kas sama ei kehtinud ta praeguse elu kohta? Kes ütles, et ta peab oma probleemid kohe ära lahendama? Ta pidi vaid keskendumata, et öö üle elada, ja ülejäänud hiljem ära lahendama.

Arvestades seda, et mitte ühelgi voodil polnud arvatavasti voodipesusid – ja kindlasti mitte puhast –, siis otsustas ta öö veeta diivanil toas, mida Annabelle oli elutoana kasutanud, ning ülejäänud segadusega hommikul tegelda.

„Sa saad sellega hakkama,“ ütles ta valjult.

Enda hääle kuulmine aitas eemale tõrjuda majas uitavad minevikuvarjud. Annabelle. Jessie. Ka tema ise, kui ta oli noorem, vihane ja haavunud.

Mõistlikust tegevusplaanist julgust kogunud, läks ta tagasi vihma kätte ja haaras riidast sületäie puid, millest piisas, et teda tundideks soojas hoida. Annabelle oli loomulikult puuriidale katte peale pannud, nii et puit oli kuiv ja põletamiseks valmis. Arvatavasti oli vanatädi ise neid puid lõhkunud.

Tagasi majas, pani Lucy puud väiksesse hubasesse kaminasse, mille simsil olevas karbis leidus tikke ja tulehakatist.

Temas polnud *mitte mingit* gaidilikku vaimu, kuid Annabelle oli peale käinud, et nii tema kui ka Jessica õpiksid, kuidas korralikult tuld teha. Need ammused õppetunnid tulid talle nüüd meelde ning mõne hetke pärast lõõmas kaminas kena väike tuli.

Ideaalne. Peagi on toas hubane ja mõnus.

Ta lisas ühe suurema halu ja vaatas, kuidas leegid seda nilpsasid, enne kui endasse haarasid. Maja tunduski juba veidi soojem, mitte nii tühi ega üksildane.

Ta haigutas, tundes kiusatust diivanil kerra tõmmata ja suikuda. Ei. Öösärgi ning pestud hammaste ja näoga magaks ta paremini. Sulgedes enda järel ukse, et toas sooja hoida, suundus ta veel üheks üdini külmaks reisiks auto juurde, et võtta kohver, kus olid vajalikud asjad.

Ta tassis selle otse köögi kõrval asuvasse vannituppa ning sai uniselt kuidagi pesemisega ühele poole. Olles alumise korruse külalis-toa voodipesukirstust paar tekki haaranud, avas ta puhketoa ukse ning teda tervitas paks, lämmatav must suits.

Ta väsinud aju ei registreerinud hetkeks seda viimast äpardust niigi pika rivi lõpus. Siis aga tabas teda pöörane paanika, ta närvirakud hakkasid teda järjest teadetega pommitama ning tal jätkus nii palju taipu, et uks kinni virutada.

Suits. Leegid. Häärber põleb.

„Ei! Ei, ei, ei!“

Arvatavasti oli asi lihtsalt korstnas, mis ei tõmmanud korralikult. Kõik. *Rahune maha*. Ta kustutab tule ja õhutab tuba ning kõik saab korda.

Tulekustuti! Kus see neetud tulekustuti asus? Annabelle hoidis seda alati köögi kraanikausi all, meenus talle. Ta tormas tagasi ja avas kapiuksed, seejärel tänas õnne vanatädi teistest sõltumatu, ainult enda peale lootva mõttelaadi eest. Tulekustuti oli kohe ukse siseküljel.

Lucy rabas selle pihku ja luges kiiresti juhendit, seejärel peatus vaid nii kauaks, et haarata sahtlist nõudekuivatusrätik, millega katta suu, enne kui tagasi elutuppa tormas.

Ta ei näinud läbi suitsu leeke, mis kinnitas kahtlust, et süüdi oli korsten. Vähemalt ta lootis seda. Ent ta polnud päris rumal. Kui ta ei suutnud probleemi lahendada, kavatses ta tuletõrjujad kutsuda.

Kõhides, silmad suitsust kipitamas, lasi ta tulekustuti käiku ja pihustas halgudele. Tuli sisises ja sülgas, puutudes kemikaaliga kokku, samal ajal kui kustuti toimis.

Olgu. Kriis ära hoitud.

Lucy kiirustas akent avama, et veidi suitsu välja lasta. Just siis, kui ta ringi pööras, kuulis ta kurjakuulutavat raksatust ning valju, vihast mõiret pea kohal.

Ta kõhus jõnksatas. Ta oli seda häält kuulnud kunagi varem ülemise korruse magamistoas ühel mälestusväärsest talvisel jaanuaripäeval, kui oli olnud seitsmeteistaastane. Asi oli enam kui viletsalt tõmbavas lõõris. Korstnas oli tulekahju.

Tol eelmisel korral, kui ta siin elas, oli see tekkinud vanast linnupesast, mis oli alla kukkunud ja süttinud. Nüüd võis tegu olla sama asjaga või siis oli süttinud korstnasse kogunenud kreosoot.

Mis selle põhjus ka polnud, oli see õudusunenägu. Korstna tulekahjud olid kuumad ja ägedad ning võisid põletada telliseid ja seinu. Kõik. Peale selle võis lenduv praht katuse süüdata ning terve saja kahekümne aastase häärberi maha põletada.

Ta ei võinud häärberit maha põletada. Tal polnud enam mitte midagi muud.